

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt X. Exercitij ejusdem ulterior declaratio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

quia omnibus quæ de foris advenire possunt, exclusis, nihilominus (velut sponsa in lectulo suo per noctem dilectum, quærens) eum, cuius amore cætera exclusit, non invenit: quippe qui se adesse dissimulet, consueta nimirum suæ præsentis argumenta subtrahens, illam tenebris, horrore, angore circumfusam relinquens.

Cant. 3.

Illa igitur anima Deo sacrificat in terra deserta, in loco horrore & vastæ solitudinis: quæ, etiam undique destituta ac desolata, omnem animi sui propensionem divino beneplacito planè subijcit: ita ut proinde ei sapiat divina bonitas, eamque juxtà laudet & approbet, sive ipsam molliter, seu durè tractet, & sive in luce consolationis, sive in tenebris desolationis esse velit; quia nempe Deum purè & castè diligens, in ipso Deo nihil nisi Deum quarit.

Sed quoniam ea res summi momenti est in via spirituali, de ea nobis paulò uberius agendum est.

CAPVT X.

Exercitij ejusdem ulterior declaratio.

§. I.

De duplici sapore Christi IESU; & quod summa virtutis in eo sit, ut etiam absq. spiritali dulcedine, afflictiones æquo animo toleremus.

Sanctus Bernardinus Senensis tomo 3. suorum operum. *Serm. 9. de*
Hoc idem argumentum pertractans, cum illud posuisset: *B.V. a 3. c. 1.*
Christum in se duo continere saporum genera, reliquorum saporum differentias contingentia; quorum primus est, sapor dulcoris; alter, sapor doloris seu amaritudinis: atque utrumque hunc gustum expertos, tum Beatissimam DEI Matrem, tum Vas electionis Paulum Apostolũ; nec verò istius

Q 992

inte-

interioris amaritudinis expertem fuisse animam Salvatoris, ad extremum rectè solidèq; concludit: summum cultum, ac velut apicem Christianæ patientiæ in eo consistere, si etiã omni spiritali dulcedine destitutus, tamen Dei causa libenter adversa sustineas; multòq; esse perfectius, ut ipse loquitur, in passionibus consolationum penuriam pati, quàm consolationibus abundare.

Atque huic suæ conclusioni firmandæ, brevem sed fortem adducit epistolam B. Fratris Jacobi de Tuderto, de duplici sensu divini amoris, ad sanctum item virum ex eodem Ordine Seraphico F. Joannem de Alverna, per id tempus ægrum animo, & consuetis animi delitijs, divinisq; sensibus carentem. Quæ quidem epistola, quâ parte Latine scripta est, ita habet ad verbum.

Magnum reputavi & reputo, scire de DEO abundare. Quare? quia ibi exercetur humilitas & reverentia. Sed magnum reputavi & reputo, de DEO scire jejunare, & penuriam pati. Quare? quia exercetur ibi fides sine testimonijs, spes sine expectatione, caritas sine signis benevolentia. Fundamenta autem in montibus sanctis. Per hac fundamenta ascendit anima, ad illum montem coagulatum, in quo gustat mel de petra, oleumq; de saxo durissimo. Hæc B. Jacobus.

Quibus, licet brevibus, sed succo plenis divinæ cujusdam Sapientiæ, illud quod contendimus, efficit: Hominis profectum ac perfectionem in via spiritali, non (sicut eorum rerum imperiti existimant) de cœlestium voluptatibus ac copia, quibus Deus animas sibi dilectas (sub ipsa præsertim vitæ spiritalis inicitia) mulgere solet ac perfundere, non ex illa blanda familiaritate Sponsi cœlestis & tanquam teneris osculis & delicatis amplexibus, petendum & metiendum esse: sed ex solidarum virtutum exercitio, etiam in dilecti absentia, ex amore forti atque robusto, qui sciat, etiam de Deo jejunare, & suo quasi succo vivere; hoc est,

non DEI donis aut consolationibus duci, sed in uno ejus beneplacito, quæcunq; tandem sit rerum facies, perinde acquiescere. Hoc enim præ illo dubitari nequit, ipso suo genere, præstabilius esse ac DEO dignius.

Illecebræ illæ spirituales lac infantium sunt, & velut esca, quæ conciliantur ac tenentur in noviter suscepta disciplina; ne spiritualis vitæ amaritudine territi, sensim ad terrena solatia, & jam abdicatas carnis illecebras defluant. At inter acerbas animi cruces, absque sensu aut gustu spirituali persistere, & istam animi carnificinam, cum amore casto, & integra sui sub divinos nutus subjectione sufferre; hoc scilicet robustæ virtutis est, panis fortium, grandium animarum exercitatio.

Atque hoc est, quod S. Gertrudi Christus revelare dignatus est: tum demum sibi prorsus placere suorum electorum studia, si DEO servant expensis suis. Illos autem suis expensis DEO servire, qui licet saporem devotionis minimè sentiant, in susceptis tamen pietatis exercitijs, quoad possunt, fideliter perseverant.

L. 3. c. 18.

§. 2.

Christum purè amanti, etiam divina solatia refugienda, & pro suspectis habenda.

EX quibus profectò illos decipi necesse est; quos, si contigerit divinis solatijs affluere, aut vel levi guttà respersi celestis voluptatis, tum demum beatos se, & DEO in paucis dilectos existiment: contrà, si spiritualis ariditas, si tenebræ mentis ingruerint, quasi offensum DEUM experiantur, ita de salute sua conclamatum putent. Sed audiant, in rebus spiritus experientissimū Blossum, singula suis ponderibus (ut solet) æstimantem. Si dulcedine, inquit, intervenâ repletus, & supra se ipsum elevatus, usq; ad tertium celum evolaveris, ibiq; cum Angelis miscueris colloquia; rem tam grandem non facies, sicut si grævamen & exilium cordis pro DEO tuo

Spec. Monach. divis. 2. affe-

affectuosè sustinueris, ipsiq; Salvatori conformatus fueris: qui
in extrema tristitia, eadio, pavore & angustia positus, dixit
Patri: fiat voluntas tua.

2. de Imit. c. 9. Subtractionem internæ dulcedinis cum religioso Tho-
ma Kempensi exilium cordis appellat: sive quòd in illa au-
ditate mentis, cor veluti exulat ab homine, quemadmodum
in Psalmo 39. *Cor meum dereliquit me*: sive quòd tunc homo
in ipso corde suo, tanquam in exilio & ignoto solo veretur,
non eandem in illo rerum faciem, non eosdem sensus
atque affectus inveniens. Quod quidem cordis exilium,
ex DEI amore & Christi imitatione sustinere; hoc decessum
auctore Blofio, vera & solida animi devotio est, non (ut
alioqui sæpè usavenire solet) superficies tantum aut umbra
devotionis. Qui DEI dona studiosius æquo requirunt,
aut eorum tamen ipsi spirituali dulcedine nimis tenentur, non
DEUM in illis, sed se ipsos non purè diligunt. Atqui summa
virtutis perfectio, in amore puro atque defæcato sita est
eàq; propter nonnullos Sanctorum legimus, ipsa etiam di-
vina solatia, quantum in ipsis esset, vitare ac defugere sol-
tos; ne fortè in illis, & non in DEO purè ac quietè, amoris
sui sinceritatem aliqua ex parte insicerent.

Cap. 3. 6. 17. 37. Atque id in primis de B. Catharina Genuensi prædicat
vitæ ipsius locis pluribus invenio. Quæ cum sub sacramen-
tum Communionem, in suavissimi Sponsi complexu, cele-
stibus gaudijs ac delicijs inebriaretur, ad Amorem sanctum
blandè conversa, (hoc enim nomine Christum Sponsum ap-
pellare consueverat) Itane, agebat, mecum agitur, Amator
mi? & me his amoris blanditijs lactare, & tibi propius ab-
jungere conaris? Atqui id non semel à te contendi, ut hoc
quidquid est cœlestis suavitatis subtraheres, neque illa me-
dulcedine, sed vero & puro amore duceres. Non enim quæ
te derivantur ac profluunt, sed ipsum te volo, dulcissime
Amor mi. Quibus paria legimus in vita Pudentianæ Ze-
gnoni

gnoni. Hæc enim itidem, si quo solatio impertiretur divinitus, solebat super hoc queri dulciter, & dilectum suum dictis talibus appellare. Non istæ equidè tua fuere promissa, Domine mi, dum nudum ac parum pati mihi pollicebare. Ecquâ verò culpâ aut infelicitate meâ, bone Jæsu, isto me thesauro spoliare contendis? Suspende, amabo, benignissime animâ meâ Sponse, hoc tam mihi grave iracundiæ tuæ consilium; & mihi vel tantulum intervalli permitte, dum præteriti temporis culpam, quo pretiosum crucis tuæ margaritam, non uti par erat, ad meos profectus converti, contentiore curâ compensare satagam. Sic illæ. Possentq; aliæ plures proferri animæ sanctæ, quæ ijs carere divinis illecebris optaverint; quod præ illis purum pati pro Christo eligerent, easdèmq; (ni sedulo caveatur) puro amoris DEI venenum esse sentirent; uti nominatim loquebatur jam laudata B. Catharina: ausa etiam dicere, ejusmodi gustus spirituales, quod incautam animam sensim inescant, & sub specie boni blandè decipiant, homini spirituali magis quàm diabolum esse cavendas. Quod neque absurdè, neq; imperitè dictum sentiet, qui attenderit Doctorem Seraphicum ab eo sensu nihil admodum dissidere. Is quippe de ea dissens ebrietate spirituali, quæ consistit (ut ait) in quadam admirabili dulcedine cordis, docet semper securum esse de ea dubitare: quia diabolus transfiguratur se in angelum lucis, & consuevit aliquando similia procurare. Vellet enim quod homo superbiret, & se aliquid reputaret, ut talibus delicijs fruere, & ibidem quiesceret, ut sic averteretur à DEO. Et ideo (subdit) cum summa diligentia attendendum est: ut quandocumq; acciderit talis delectatio, aciem mentis in DEUM dirigas, nec ab ipso cor tuum discedat: & si delectari oporteat, solum delecteris in DEUM. Ad extremum autem (quod præfertim huc facit) ita concludit: Ideo pleno corde, dum sumus in hac valle miseria constituti, debemus magis appetere cum Christo cruci-

cap. 1. Diab.

P. 3. Stim.

c. 6.

crucifixo affligi, quàm periculosi delicijs affluere. Quapropter ex hujus S. Doctoris aliorumq; Sanctorum sententiâ, conficere licet quod agebamus: animæ nimirum Christum crucifixum purè amanti, dulciculos illos, tametsi spirituales sensus, cum absunt, requirendos non esse: cum adrem autem, cavendum sedulo, ne illis capiatur animus; eodémq; potiùs veluti suspectos atque periculosos, cavendos ac defugiendos esse. Nisi fortè (ut scitè excipit B. Maria-

Magdalena de Pazzis)

ij sint hujusmodi, qui ad crucis amorem & laborum patientiam nos excitent. Alioqui enim ipsa negabat eos per sese optandos esse: addens, Deum non inveniri in his suavitatibus, sed in vera virtute: hanc autem non acquiri dulcedine, etiam in rebus spiritualibus, sed locum & tanquam sedem veræ virtutis esse, in arumis, angustijs, & summè intensa magnarum vexationum acerbitate.

§. 3.

Crucem etiam nudam, & solatij expertem, Christi exemplo amplexandam esse.

HÆc igitur eo consilio dicta sint, ut (quod durum quidem ac difficile, sed heroicæ virtutis genus est) ex Christi Salvatoris imitatione, crucem etiam nudam, & omnis spiritualis solatij expertem ac vacuam, amplexari condissemus. Hoc siquidem inter crucem Christi, & crucem Sanctorum interest: quòd Christus crucem, ut erat etiam decorè nuda, scabra, aspera, insuavis, complexus sit; quippe nondum ipsius tactu consecratam ac decoratam, nondum, emollitâ nativâ duritie, de membris ejus sanctissimâ, eâ quam jam habet, suavitate aspersam ac delibutam: ut proinde in cruce nihil nisi crucem, hoc est, omnium acerbis complexionem, meram, inquam, amaritudinem inveniens, velut eâ oppressus confectusq; exclamaret: *Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me?*

At plerique Sancti, non jam crucem nudam amplexantur, sed ipso Christo crucifixo ornata, Sponso utique roseo ac mellifluo: ut jam in ipsa cruce nihil minus sentiant quam crucem, sed retusis atq; hebetatis dolorum aculeis, ipsas potius beatorum delicias experiri ac prægustare viderentur. Sic enim permultos Sanctorum Martyrum legimus, dulci illo musto de crucis toreularibus redundante, ita in pœnis suis recreatos hilaratosq; fuisse, ut tanquam eo mero ebrij, vulnera sua non sentirent, quin potius pro candentibus prunis, quas nudis pedibus premere cogentur, rosas se calcare crederent; & inter manus ac tormenta sevientium carnificum, nunquam se dicerent jucundiùs epulatos.

Attamen hoc veriùs felicitatis fuerit quam virtutis. Neque illo musto semper porat DEUS electos suos, sed felle quandoque & absinthio merissimo: ut ne crucem denique propter unctionem adamant, discantq; servire DEO suis impendijs, hoc est (ut etiam S. Ignatius loquitur in Exercijs) absque præsentè stipendio divinæ consolationis. Atque in hunc modum ingruente spiritus desolatione, dico *Reg. 9. ad moty anim. Sc.* enitendum nobis esse, ut ad Salvatoris exemplum consuefcamus crucem etiam nudam amplexu stringere; aut, quando jam crucem sine Christo non invenimus, eandem cum Christo, sed desolato ac derelicto, stringamus.

Ad quam etiam mentem S. Teresia sorores suas formabat, cum diceret: DEUM videlicet, dum nobis gustum *Itin. perf. c. 17.* & suavitatem negat, nos quasi generosos milites tractare velle; nobis in hoc mundo sic crucem imponendo, sicut eam majestas illius, quoad vixit, tulit: scilicet sine gustu & suavitate. Proindeq; negabat illum sincerius nobis aut majus amoris argumentum præbere posse, quam hoc ipsum nobis dando, quod ipse sibi aliàs expetierit ac depoposcerit.